

Prelatens brev (juni 2011)

Att tillbe Gud är den attityd som upphöjer människan. Prelaten förklarar det i sitt junibrev där han ingående beskriver Eukaristins värde.

2011-06-07

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

För några år sedan förklarade Benedikt XVI i ett kateketiskt samtal med barn som förberedde sig för att ta emot den första kommunionen

betydelsen av att tillbe Gud. Han sade: **Att tillbe är att erkänna att Jesus är min Herre, att Jesus visar mig den väg som jag bör gå. Han får mig att förstå att jag endast lever ett gott liv om jag känner vägen som han utstakat, endast om jag går den väg som han visar mig. På detta sätt är tillbedjan att säga: "Jesus, jag är din och jag följer dig i mitt liv. Jag skulle aldrig någonsin vilja förlora denna vänskap, denna gemenskap med dig." Jag skulle också kunna säga att tillbedjan i sitt väsen är att krama Jesus samtidigt som jag säger till honom: "Jag är din och jag ber dig att även Du alltid må vara med mig".[1]**

Jag har skrivit av denna text eftersom i svarets enkelhet yttrar sig den väsentliga innebörden i den inställning som vi som skapade varelser bör ha till vår Skapare. Jag tror att den även skulle kunna utgöra den gemensamma nämnaren i de

högtider som vi kommer att fira de närmaste veckorna: en anda av tillbedjan och tacksägelse till Herren, för de goda gåvor som han har gett oss och som han ger oss.

I går var Marias besöks högtid. I de ord som sades av den heliga Elisabet till Guds moder, som bar Jesus Kristus i sitt rena sköte, upptäcker vi en akt av djup tillbedjan till det människoblivna Ordet. Flera månader senare tog Jesus emot hyllningen av några enkla herdar och några lärda män, som begav sig till Betlehem för att falla ner inför judarnas Konung. Den helige Matteus berättar att de vise männen, när de hittade den plats där stjärnan hade stannat, fann barnet i hans moders famn och, efter att ha fallit på knä, *tillbad de honom.*[2]

Mäktiga män faller ner och tillber detta barn, eftersom trons inre ljus har fått dem att känna igen Gud

själv. Synden däremot, och i synnerhet dödssynden, är just det motsatta: att inte vilja erkänna Gud som Gud, att inte vilja falla ner inför honom, utan att som Adam och Eva i det jordiska paradiset försöka vara *som gudar med kunskap om gott och ont.*^[3] I sitt högmod strävade våra stamföräldrar att vara helt självständiga gentemot Gud. Frestade av djävulen ville de inte erkänna sin Skapares herravälde eller hans faderliga kärlek. Detta är mänsklighetens hårdaste missöde, varje mans och kvinnas missöde i alla tider, som den helige Paulus påminner i hans första rader i Romarbrevet. För aposteln var dessa hedningars skuld att hålla *sanningen fången i orättfärdighet,*^[4] att inte erkänna Gud som deras Herre eller tillbe honom, trots att de fått tillräckligt många yttre tecken. Efter att ha lärt känna Gud genom skapelsens underverk hade de *inte ärat honom som Gud eller tackat*

honom. Deras tankemöda ledde dem ingenstans, och deras oförståndiga hjärtan förmörkades.[5]

Det är en tragedi som visar sig tydligt i dagens samhälle, åtminstone i en stor del av världen. Jag vill inte överdriva och är inte heller pessimistisk. Tvärtom, det är ett faktum som vi inte kan blunda för och som bör uppmuntra oss att förkunna glädjen i Sanningen. Jag understryker: meningen med tillbedjan har försvunnit i stora delar av ländernas olika samhällsskikt. Vi konsekventa kristna, som lever med övernaturlig och mänsklig optimism, är kallade att uppväcka denna hållning hos andra personer, vilken är det enda som stämmer överens med vår ställning som skapade varelser. Om folk inte tillber Gud kommer de att tillbe sig själva i de olika former som historieskrivningen har visat: makt, njutningar, rikedomar, vetenskap, skönhet...

utan att bli varse om att allt detta går upp i rök om det kopplas bort från dess yttersta grund, som är Gud:

”Utan Skaparen upplöses skapelsen i intet”,[6] som Andra vatikankonciliet uttrycker på ett så lapidariskt sätt.

Därför är det av yttersta vikt i det nya evangeliseringsarbetet att hjälpa dem som lever tillsammans med oss att återupptäcka behovet av och meningen med att tillbe. De kommande högtiderna Kristi himmelfärd, Pingst och Corpus Christi framstår som en inbjudan **till att återupptäcka fruktbarheten i den eukaristiska tillbedjan (...), vilket är ett nödvändigt villkor för att bära rik frukt (jfr Joh. 15:5) och undvika att vår apostoliska gärning begränsar sig till steril aktivism, utan att den bär vittnesbörd om Guds kärlek**[7].

Må din bön alltid vara uppriktig och verklig tillbedjan av Gud,[8] skrev vår Fader i *Smedjan*. Hur många

tillfällen till tillbedjan kan vi inte hitta under dagen, om vi gör oss medvetna om dem! Allt ifrån uppoffringen av dagen på morgonen till samvetsrannsakan på kvällen kan och bör hela vår dag omvandlas till bön, till en hyllning av vår Gud.

Den heliga Mässan är framför allt en akt av tillbedjan till den heliga Treenigheten, genom Jesus Kristus och i förening med honom. Med *Gloriahymnen* tackar vi Gud *för hans stora härlighet*: inte för de välgärningar han ger oss utan eftersom han är Gud, eftersom han finns, eftersom han är stor. I *Sanctussången* förkunnar vi i kör med änglarna och de saliga: *Helig, helig, helig är Herren Gud Sebaot*, som innebär en av de högsta formerna av Gudstillbedjan. Vi vänder oss många gånger till Treenigheten vid olika tillfällen när vi ber: *Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande*. Även de ofta

förekommande knäfallen inför tabernaklet, gjorda medvetet och tillsammans med en inre kärleksgärning, vilket den helige Josemaría rekommenderade, är en fantastisk akt av tillbedjan.

Var och en av er, mina barn, bör på ett högst personligt sätt söka sitt eget sätt att aktivt försätta sig i Guds närvaro från timme till timme och visa sin sonliga hyllning. Ibland handlar det om en bönesuck, kanske tagen från Psaltaren eller de andra inspirerade böckerna, framför allt Evangeliet. Vid andra tillfällen handlar det om någon av de fraser som vår helige grundare lärde oss då han, för att locka oss att vara spontana med Gud, öppnade sitt hjärta en aning, samtidigt som han varskodde oss att vi personligen bör anstränga oss för detta personliga umgänge med Gud. Var och en får säga dem hur som helst, förklarade han. För en bönesuck är detta: en pil,

en komplimang*, såsom man säger därifrån jag kommer. Om det finns kärlek behöver ni inte ha någon som lär er bestämda formuleringar: de rätta orden når hjärtat och munnen i varje stund.[9]

I år firas Kristi kropps högtid den 26 juni på många platser, vilket är Sankt Josemarías liturgiska minnesdag. Jag blir mycket lycklig över detta sammanträffande, eftersom vår Fader var tokig av kärlek i den heliga Eukaristin. Jag rekommenderar er att ni denna dag (eller torsdagen innan på de platser där högtiden firas då) ständigt, och särskilt om ni kan delta i den eukaristiska processionen, firar denna högtid mycket förenade med vår grundares sätt, som tillber Jesu heliga mänskliga natur i himlen för evigt.

Påven Benedikt XVI påpekar att en av beståndsdelarna i denna högtids eukaristiska procession

sammanfattas i att **knäfalla i tillbedjan inför Herren. Att tillbe Jesu Kristi Gud, som blev brutet bröd av kärlek, är det starkaste och mest grundliga botemedel mot gårdagens och dagens avgudadyrkan. Att knäfalla inför Eukaristin är en frihetsbekännelse: den som böjer sig för Jesus kan inte och bör inte nedfalla inför någon världslig makt, hur stark den än är. Vi kristna knäfaller endast inför Gud, inför det heliga Sakramentet, eftersom vi vet och tror att i detta är den ende sanne Guden närvarande, som har skapat världen och har älskat den så mycket att han gav sin ende Son (jfr Joh 3:16).**[10]

Vad lätt det är att förstå att kristna i alla tider oavbrutet har hyllat den heliga hostian! Högt må prisa varje tunga/Jesu kropp så underbar/och en lovsång honom sjunga/för det blod

han gjutit har,/tacka honom för det tunga/korset, som för oss han bar (Hymnen Pange lingua). Det är nödvändigt att i ödmjukhet tillbede denne dolde Gud (jfr Adoro te devote): det är samme Jesus Kristus som föddes av Jungfru Maria, densamme som led, som offrade sig på korset, densamme ur vars genomborrade sida det flöt blod och vatten (jfr Ave verum).[11]

När vi knäfaller inför Jesus i Sakramentet, dold i tabernaklet eller utställd på altaret, tillber vi offerlammet som frambars vid offret på Kalvarieberget, vilket blir närvarande i den heliga Mässan. Det finns inte någon motsättning mellan den eukaristiska kulten innanför och den utanför Mässan. Tvärtom, det finns en innerlig harmoni och enighet. **I själva verket kommer Guds Son oss till mötes i Eukaristin och vill förena sig med oss. Den eukaristiska tillbedjan är inte**

**annat än den självklara
fortsättningen på det eukaristiska
firandet, som i sig är Kyrkans
största akt av tillbedjan (...).
Tillbedjan utanför Mässan
förlänger det som hänt i det
liturgiska firandet själv och gör
det mer intensivt.[12]**

Låt oss därför med ännu större
omsorg sköta om kulten till den
heliga Eukaristin de kommande
veckorna. Låt oss lägga stor iver i att
lyssna till Guds ord, att betrakta den
heliga Skrift, i de liturgiska sångerna,
i de böner som var och en ber inför
det heliga Sakramentet. Låt oss även
anstränga oss för att fylla de tysta
stunder som liturgin
rekommenderar med en äkta inre
dialog med Kristus i den heliga
hostian, från hjärta till hjärta. Vilket
bra tillfälle är det inte att göra detta
som vår Fader föreslog oss! Gör det
knäfall med större kärlek med vilket
ni hälsar Herren då ni går ut och in i

centret. Även om ni inte säger något med munnen, vänd er till honom i hjärtat: Jesus, jag tror på dig, jag älskar dig. Förlåt alla dina barn som inte lyckats vara trogna ... Vad som helst som faller er in vid detta tillfälle, var spontana: jag vill inte diktera orden för er som om ni vore tre år gamla barn. Var och en vet själv hur han skall vända sig till Herren, och om detta inte hade varit fallet hittills, låt det bli så i fortsättningen.

Mer än en gång har vi talat om de privata bönesuckar som var och en av oss anstränger sig för att utforma. Det handlar om sådant: en lovprisning, ett rop av förvåning, av glädje, av tillgivenhet, av entusiasm, ja, av kärlek, som springer ur vår själ som om det vore en pil (...). Det handlar alltid om tillgivenhet, om hängivenhet.[13]

Jag kan inte dölja att jag ofta kommer att tänka på några ord som jag hörde den helige Josemaría säga: ”Hur mycket ära har jag inte stulit från Gud”. Han ansåg nämligen att han kunde ha varit mer ivrig i sin ovillkorliga tjänst till den heliga Treenigheten. Främjar vi själva denna iver att ge *Deo omnis gloria*? Hur ren är vår avsikt när vi agerar? Hur offrar vi åt Herren det vanliga och det ovanliga?

Den 25 juni kommer vi ihåg ännu en årsdag av den första prästvigningen i Opus Dei. De tre söner till vår Fader som tog emot den heliga vigningen 1944, don Álvaro, don José María, don José Luis, hade ingenting emot att lämna deras dåvarande och deras mycket lovande framtida yrkesliv för att följa Guds röst, som kallade dem till prästämbetet genom vår grundare. För dem var det inte något *offer*, i den bemärkelse man ofta ger detta ord, som en svår uppgift; de

svarade på detta nya gudomliga kall raskt och med glädje i vetskap om att det var *et annat sätt* att tjäna Gud, Kyrkan och människorna, med samma hängivelse som de andra medlemmarna i Verket.

Låt oss genom vår Faders och dessa tre första prästernas förbön be Herren om att denna anda bevaras intakt i prelaturen Opus Dei så att vi kan förfoga över de präster som behövs för att det apostoliska arbetet skall utvecklas och det prästerliga sinnets heliga börda skall väga tyngt hos var och en av oss. Låt oss även be att Han ger oss ett stort antal ungdomar och mogna män i hela världen och i hela Kyrkan som blir följsamma den gode Herdens röst och väljer prästadömetts väg.

Fortsätt att be för alla mina böneämnen. Be för påvens resa till Kroatien de första dagarna i denna månad. Jag önskar att vi omvandlar

hela vårt liv till en bön till Gud om att Han må hjälpa oss att göra hans heliga vilja, med total hängivelse och med ständig storsinnet, övertygade om att när två eller tre är samlade i bön, låter vår Fader Gud inte bli att lyssna på oss.[14]

Jag skulle även i varje brev vilja nämna olika årsdagar i Verkets historia, i vår personliga historia, eftersom vi bör komma ihåg dessa ord: När Gud vår Herre planerar ett verk till förmån för människorna, tänker han först på de personer som han kommer att använda som redskap... och delger dem de behövliga nådegåvorna.[15]

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 juni 2011

[1] Benedikt XVI, Kateketiskt möte med första kommuniionsbarn, 15/10 2005.

[2] Matt 2:11.

[3] 1 Mos 3:5.

[4] Rom 1:18.

[5] *Ibid.* 21.

[6] Andra vatikankonciliet, Past. konst. *Gaudium et spes*, nr 36.

[7] Benedikt XVI, Tal vid stiftsmöte i Rom, 15/6 2010.

[8] Sankt Josemaría, *Forja*, nr 263.

* I originalet ”piropo”, ett folkligt ord som betecknar komplimang som riktas till en kvinna (övers. anm.)

[9] Sankt Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 26/3 1972.

[10] Benedikt XVI, Predikan vid Kristi kropps och blods högtid, 22/5 2008.

[11] Sankt Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 84.

[12] Benedikt XVI, Apostolisk förmaning *Sacramentum caritatis*, 22/3 2007, nr 66.

[13] Sankt Josemaría, Anteckningar från en familjesammankomst, 1/6 1972.

[14] Jfr Matt 18:19.

[15] Sankt Josemaría, *Instrucción*, 19/3 1934, nr 48.

.....